

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

מסורת הש"ס

(א) וקדושין עד, וש"נ.
(ב) ב"מ ק, ג) (דף לז פ"ב).
(ד) ש"ך לפ"ב, (ה) (ל"ל שנין).

הגהות הב"ח

(א) "בְּיָמֵינוּ" – אנו חיים בתקופה זו.
 (ב) "וְהָיָה" – יהיה.
 (ג) "וְהָיָה" – יהיה.
 (ד) "וְהָיָה" – יהיה.
 (ה) "וְהָיָה" – יהיה.
 (ו) "וְהָיָה" – יהיה.
 (ז) "וְהָיָה" – יהיה.
 (ח) "וְהָיָה" – יהיה.
 (ט) "וְהָיָה" – יהיה.
 (י) "וְהָיָה" – יהיה.
 (יא) "וְהָיָה" – יהיה.
 (יב) "וְהָיָה" – יהיה.
 (יג) "וְהָיָה" – יהיה.
 (יד) "וְהָיָה" – יהיה.
 (טו) "וְהָיָה" – יהיה.
 (טז) "וְהָיָה" – יהיה.
 (יז) "וְהָיָה" – יהיה.
 (יח) "וְהָיָה" – יהיה.
 (יט) "וְהָיָה" – יהיה.
 (כ) "וְהָיָה" – יהיה.
 (כא) "וְהָיָה" – יהיה.
 (כב) "וְהָיָה" – יהיה.
 (כג) "וְהָיָה" – יהיה.
 (כד) "וְהָיָה" – יהיה.
 (כה) "וְהָיָה" – יהיה.
 (כו) "וְהָיָה" – יהיה.
 (כז) "וְהָיָה" – יהיה.
 (כח) "וְהָיָה" – יהיה.
 (כט) "וְהָיָה" – יהיה.
 (ל) "וְהָיָה" – יהיה.

מוסף רש"י

[illegible]

הקדמה בשעות אלה בירושלים כדאמרי' בכתובות^(א) גבי יהוה עובדא דלמיניה דרמי בר חמא נזכר. בתבניתיה לנכסי לרמי בר חמא וברמאש בתבניתיה למר עובקא בר חמא ואוקמיה ביד^(ב) (רב עובקא אבא^(ג) שוה אדריס' ומשום הוי טעמא אטו בירושלים ימני דטובין שעות וכיון שלא פירש הוי ראובן לשמעון כשעה נמצא שלא יכירי בהבדל זה עד השרת והחיל ולא נתפרש בו שום ענין ונמלא ציטא^(ד) ציטא^(ה) יתלוקו. דספיקא הוא וליכא למימר הכה המזיל ממכירו לזין א' ממוק^(ו) ממכבירו: שווא דייני. אדמוי^(ז) שווא נטוע לז' דיינים שהיה הנותן שווא נטוע לז' קרובי יומר דודאי להטול

גמור ואקני לו יתנו את הקרקע ושמו (ו) וזה צלל הקרקע בשו
אצל שכאחא אומר יתלוקו בודאי אחר נטל המצי שאל דכין:
וזהו. לשון השכלה הכי צים (שמות טו) [מתרגמין] שדי בימא.
ויעל ממנו כי יומא רב נחמן תלוקא או שדא ארמאזא אמר כל דלאים
גבר: **הפס.** צב' שערות ליכא למיקס עלה דמילתא היום או
לתמר שיעים האחד עדים ויטול שרי השערות שרין בזמן ואפילו
אם יבאו עדים ויעידו או נכתב ומנכר צדק חזי שער הלא אין
קדמה בשעות כמו שפירשנו למעלה וילכא למימר שמה אז נמכר
המלה יום או יומים או חדש ואחר כך נמכר השני לשני דמאחר
שנמכרו ביום אחד מתמחה גם ביום אחד נמכרו כמו שמוציא לשון
הכחוש בשטר הלכך רב אמר חולקין ושמואל לא שדא שדא דדיין
הדואל אלא לגבר לעולם הדין עם מי משדעלין צ"ד בדיון ודין
אחור אבל הכא כהא כהא קרקע דליכא לא שטר ולא (ו) עדים ואיכא
למיקס עלה דמילתא אם יבאו ויעידו של מי הוא הלכך אין צ"ד
ליומר חולקא ושדא דמא יבאו עדים ויפסדו לא דין שדט צ"ד
הלכך אין ביד מוקקין להם לרין עדין שפסדו לנא לרין עיוות אלא
מניחים אותן וכל דלאים גבר עד שיבאו עדים ויבדלו הדבר: ומ"ש.
הא דרב נחמן ממחליף פרה בחמור וכיון שמשך בעל הפרה את
החמור נקטתה הפרה לנצל החמור בכל מקום שהיא דמטעלין קנין
בחליפין בדמנת קדושין (דף קכ.) כל הנשעל דמים צבאר חזי שוכה
וזה נחשיב וזה בחליפין ולכך אין הדבר ידוע הולד של מי הוא שרי
לא ראה עדיין את פרתו ואלו במכירה בדמים לא מצי למינקט דאין
מעות קיימין ויחזרו בהן ואולי משכח לביתו אחר מתן מעות וכו'
מצי מוכר למימר ברשותי ילד דהא צביתא לרוקא קיימא הלכך
ננקט חליפין בחמור ופרה ולא דמים. ובפ' השואל (צ"ח ק.) פריך ונחזי ברשות
דנחמן קיימא וליהוי אידך המולאז מחזירו עליו להריע ומשני דקיימא
בבגס. ומכירה נקט שני שפסח דפסח נקנה בכסף (רד"ש וכו') בלא מחשה
ומעות מעות נקטו לו שפסח ב"מ שפסח שביא ויחזיקו אין ידוע
ברשות מי ילד שרי לא ראה אותה הלוקח בשעת מתן מעות:
יתלוקו. והא הכא דליכא למיקס עלה דמילתא אם יבאו עדים ויעידו
ברשות מי ילד ואפילו הכי לא אמרין כל דלאים שרין וקשיא לרב
נחמן: **הפס.** על התלוקה פרה בחמור למיחוי צית להו דררר
דממונא שהפסה והשפחה של שניהם היתה צוה אחר זו וכל אחד
ואחד טוען פרמי ופסחתי ילדה ביחמה ברשותי אי נמי בשעת
חליפין ילדה ואין לגבר של מי הוי הילד הלכך יתלוקו. ושדא דדיין
למכר למימר הכא אפי' לשמואל דלא שייך למימר אלא כי ממה
לנשים שיראו צ"ד למי אוהב יותר דלדידיה גמר ומקני אבל הכא
דברד נחמן שזה אומר של אחותי כו' וזאי דמר לא דמר. כו'
היתה הקרקע של אידך מעולם. וי"מ האי ומהי שזה מהמחליף כו'
לשמואל פריך דקאמר שדא וזהו חומין יתלוקו ואינה שעת
הגמרא דהא בכחכותא בפרק מי שהיה נשוי וכו'. איחא עיקר מילתייהו
דברד ושמואל ופריך ההם פירכי אחריני ומהכא כל פריך
כל שכן הכא דלמרמי אדרב נחמן נקט לה הכא למילתייהו:
אם

ויהאמור את הבית (למקד דף סו. וסס) גבי האומר מני חלק פלפול
 ליה אי הו משח או פגל וממון המוטל בספק חולקין א"כ מש
 הקוטרתם אלמא שח דחלק הו רביע ונראה דלוי הלכה כסומים
 דאמרין גריס הפרה (ב"מ דף קמ. וסס) אמר שמואל זו דברי סומ
 אף עב גדול פקדן ביה כור (למקד דף קס. וסס) דליכא זו דס
 וזה כלל גדול בדין הוא לבי הא דהמור שור לחבירו ונמצא נגז
 מחבירו עלוי הליה כ"ש פלגומא סומים ויטען דקבר שמואל ה
 דשמואל מספקא ליה אי חסון לשון ראשון או ראשון לשון חסון
 דמדייר וכן למדש דא מעשה לפני רש"י ור' יוסף וזמור יתקור
 כולו למשכיר בסוף חדש כולו לשוכר אלמא סבר כרבנן דאלי
 דקאמר הים דקרקע בחקת פגליה חסון ואפילו נא כסוף ה
 כרבנן ומתניין דהם חוקי סומים דלא חסון ויטען דמתניין וכן
 כיה הוא שטרא דהוה כמיז ביה אישטס סתמא ואצ"ל דהיימא
 דהוה כמיז ביה אישטס סתמא ואצ"ל דהיימא

לה.

עין משפט
נר מצוה

נא א מ"י פ"ה מהל' וזה
הל' ו פס' מהל' מלה
הל' ג וע"י דהשגחה פסח
פסח פס' טושי"ם ח"מ ס'
רמ פסח' ו פס' קד פסח' א
ופסח' י'
נב ב מ"י פ"ה מהל'
מסרה הל' ו פסח' פסח
פס' טושי"ם ח"מ ס' רכנ
פסח' א ועל הלוקח להביא
רמיה;
ג רכ אלסם כחיות פ"ט
דף ק' ע"ב:

רבינו גרשום

[illegible]

רַב אַבִּיר יַחְלוּקוֹ. להוֹאֵל יִשְׁנָה דַּמְפָּרָה צִפְרָן מִי שְׁהִי נִשְׁרִי (מְחִיטִים דָּף ז' וְס' ד"ה לִימָה) שְׁטַמְמָה דְּרַב מִשּׁוֹס דְּקִנְרָא כְּרִימָה עַד חֲמִימָה כְּרִימָה וְלִכְךָ יַחְלוּקוֹ אֶפְלִינֵי אִיכָה עַד מִסְפִּירָה עֲמֻמָּר לֹאחַד קוּסִים כִּינִי דַמְחִימָה אִין יִנְרִי מִי קוּסִים דְּכַדּוּכָה בְּרִישׁ כָּל הַגִּטָּה (וְיִטִּין דָּף ז' וְס' ד"ה לִימָה) דַּמְחִימָה כְּבִישׁ לִגְרֵשׁ צוֹ אִתְּ הַגְדוּלָה לֹא יִגְרֵשׁ לֹא מִזֵּי הַקִּטְסָה וְדִיקָא כָּל הַגְדוּלָה מִזֵּי מַגְרֵשׁ מִזֵּי מַגְרֵשׁ זֵיִם וְמוֹקוּן לֵה צַעְדֵי מִסְפִּירָה וְרִי"א אֶבֶל לִרְיָ מִזֵּי אֶפְרִי גְדוּלָה לֹא מִזֵּי מַגְרֵשׁ אֶעֱי"ג דְּלֹאִיכָה עַד מִסְפִּירָה כִּינִי דַלִּין אִיכָה מִמּוֹקוּן עַדִּי חֲמִימָה וְיִמְרִי כַּמְחֵמָה אִין צִבְכֵּר שְׁקוּסָה בְּשִׁמְרָה אֶבֶל

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones